

før Finanslovsforslaget i 1924. Det var rigtig Ministeriets Mærkesag. Men ogsaa paa dette Omraade er den Sejr, man vandt ved Valget, sat til under det parlamentariske Arbejde. Det Forslag, vi nu ser paa Tingets Bord, er ikke den højtærede Forsvarsministers ægtefødte Barn, det er en Skifting, der er lagt i Vuggen af den høje Regerings Støtteparti, og man kan jo kun ønske det radikale Parti til Lykke med den Sejr, det atter her har vundet overfor Regeringen. Det kan maaske være dette Parti nogen Trøst nu i disse Dage, hvor det ellers i saa høj Grad har faaet at mærke, hvem der regerer her i Landet.

Dette Lovforslags Gang gennem det andet høje Ting har ikke været meget let. Den 28. Oktober 1924 blev Lovforslaget — det vil altsaa sige: ikke det foreliggende Lovforslag, men den højtærede Forsvarsministers eget oprindelige Lovforslag — fremsat i det andet høje Ting, men først 2 Aar efter ser vi det her i Landstinget. Det foreliggende Lovforslag er jo om ikke et helt nyt Forslag saa dog et Lovforslag, der i høj Grad er „spædt op“ i Forhold til det oprindelige. Udskrivningen af Mandskab er fordoblet, der er kommet Kanoner i Stedet for Minekastere, der er kommet lange Geværer i Stedet for afkortede Geværer, og saaledes har Lovforslaget skiftet Karakter paa flere Omraader. Jeg skal nævne den Mærkværdighed, at medens man har drevet sin Aversion mod Hæren saa vidt, at man ikke vil taale Officersbetegnelser indenfor Hæren — ogsaa kaldet Vagtkorps —, men indfører Assistenten, Inspektøren, Direktøren o. s. v., har man i Marinen beholdt Officersbetegnelser.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa Lovforslaget. Det er ganske uden Interesse, hvad der staar i dette Lovforslag, det er lige umuligt. Kun eet skal jeg omtale, dette, at man forlader den almindelige Værnepligt. Det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard), som talte paa Vestres Vegne, har allerede været inde paa dette, men det er et saa vigtigt Punkt, at det bør holdes skarpt fremfor Befolkningen, inden man foretager en Forandring af det, som man nu i en lang Række Aar har anset for at være et Fortrin: Den almindelige Værnepligt. Man gaar til en hvervet Hær, men da man ikke er sikker paa at faa denne Hær ved Hvervning, tilvejebringer man en tvungen Hvervning. Ogsaa paa dette Punkt har det radikale Parti jo sejret; thi det var ikke Socialdemokratiets egen Tanke, at man skulde have en hvervet Hær. Socialdemokratiet har meget rigtigt haft Følelsen af, at en hvervet Hær kunde

bruges til forskellige Ting. Hvis vi fik en hvervet Hær, kunde jeg tænke mig, at det første, der vilde ske, var, at man lavede en Fagforening for hvervede Mænd, baade for dem, der var i Tjenesten, de aktive, og for dem, der havde været i Tjenesten, og da en Fagforenings Opgave naturligt altid maa være at forbedre Medlemmernes Kaar, kunde jeg ogsaa tænke mig, at en saadan Fagforening kunde komme og stille ubehagelige Krav til den siddende Regering, for Øjeblikket altsaa til den socialdemokratiske Regering — og det er jo en Kendsgerning, at den højtærede Statsminister ikke altid har det i sin Haand at faa Fagforeningerne til at føje sig efter sit Ønske. Jeg kunde derfor tænke mig, at bl. a. Bekostningen ved Gennemførelsen af dette Lovforslag vilde blive en hel Del større, end Ministeren nu anslaaer i Lovforslaget. Hvad Kvaliteten af en saadan Hær angaar, vil jeg antage, at den ikke just bliver førsteklases. Skal man hverve Folk til den Opgave, her foreligger, kunde jeg tænke mig, at de Folk, der lader sig hverve, nærmest er dem, der ikke har noget andet at gøre. Der er jo mange brave Folk, som kan blive arbejdsløse, som paa et eller andet Tidspunkt har mistet deres Erhverv, men det kunde dog ogsaa være, der kom en hel Del Elementer med, som vilde tage den Tjans, men som man i og for sig ikke vilde være glad for at have i et saadant Korps, hvorimod jeg vil antage, at de allerfleste af de Mennesker, der vil arbejde for deres Fremtid, aldrig vil melde sig til et saadant Korps. Nu er det altsaa Spørgsmaalet, hvad et saadant Korps skal bruges til. Ja, hvis den nuværende Statsminister sad ved Roret, vilde han vel nok ved at forhandle med de hvervedes Fagforening kunne komme til Rette med dem, naar han ikke tog noget Hensyn til Statskassen, men hvor har man, og hvor har Socialdemokraterne nogen Garanti for, at det altid er en Hr. Stauning eller en Fører for Socialdemokraterne, som er Lederen af et saadant Korps? Man kunde jo meget godt tænke sig, at der fremstod en Mand af en anden Støbning, en Mand noget i Retning af den italienske Fascisme, og saa vilde det vist ikke være vanskeligt for denne Mand at faa et saadant Korps til at gøre, hvad han ønskede, saaledes at han kom til at regere Landet paa Trods af al Folkerepræsentation.

Det Apparat, som den højtærede Forsvarsminister her har konstrueret, er i og for sig ligegyldigt, men det Spørgsmaal, som maa opkastes, er dette: er det forsvarligt at forlade en Forsvarsordning — jeg